

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Sžf/63/2012                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 4011200429                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 31.07.2013                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Elena Kováčová           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2013:4011200429.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu O. G., E. č. XX, E., zast. JUDr. Ivetou Lenčేశovou, advokátkou, so sídlom v Nitre, Farská č. 28, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Banská Bystrica, Lazovná ul. č. 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/224/2530-12590/2011/990268-r zo dňa 30. marca 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/64/2011-87 zo dňa 26. júla 2012, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/64/2011-87 zo dňa 26. júla 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre zamietol žalobný návrh žalobcu, ktorým sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného zo dňa 30. marca 2011, ktorým žalovaný v odvolacom konaní potvrdil rozhodnutie daňového úradu Nitra II a to dodatočný platobný výmer na daň z pridanej hodnoty zo dňa 15. októbra 2011, č. 827/230/66226/10/SAT, vydaný podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb."), ktorým správca dane po daňovej kontrole vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2005 v sume 879,63 euro z dôvodu, že platiteľ dane z pridanej hodnoty uviedol v daňovom priznaní daň 393 Sk, pričom pri kontrole bola zistená daň 26 893 Sk a rozdiel dane činil 26 500 Sk (879,63 euro).

Krajský súd takto rozhodol, keď sa stotožnil so žalovaným, že z opakovanej daňovej kontroly vykonanej u žalobcu za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2005 a popísanej v odôvodnení rozhodnutia žalovaného vyplynulo nesporne, že obchodné transakcie tak, ako ich deklaruje žalobca, sa reálne neuskutočnili, lebo vecné a časové podmienky na odpočítanie dane neboli splnené, čo je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. Krajský súd poukázal na to, že žalovaný sa v dôvodoch svojho rozhodnutia dôsledne vysporiadal s námietkami daňového subjektu uvedenými v odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru na dani z pridanej hodnoty za I. štvrťrok 2005 z opakovanej daňovej kontroly

nariadenej odvolacím správnym orgánom a vec správne právne posúdil. Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/, ako i v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. sú hmotnoprávne a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet a zákon neumožňuje nesplnenie čo i len jednej z podmienok a to ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu, ani pri dobromyseľnosti platiteľa. Vzhľadom na ľahkú zneužívateľnosť zákonodarca vyžaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok v zmysle zákona o DPH a pokiaľ si platiteľ podľa daňového priznania uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, tak musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené a to tak, ako sú deklarované v daňovom doklade (faktúra). Krajský súd ďalej uviedol, že z predložených účtovných dokladov bolo nepochybne zistené, že daňový subjekt zaúčtoval vo svojom účtovníctve a odpočítal daň z faktúry č. 11/2005 vystavenej spoločnosťou STAPRO, s.r.o., ktorú tento dodávateľ nevystavil a zdaniteľné plnenie neuskutočnil, nakoľko jeho uskutočnenie nebolo počas daňovej kontroly zo strany daňového subjektu preukázané. Z ďalších predložených dokladov bolo zrejmé, že daňový subjekt zaúčtoval vo svojom účtovníctve a odpočítal daň aj za faktúry č. 3/2005 vystavenej spoločnosťou STEP TRADE, s.r.o., ktorú tento dodávateľ nevystavil a zdaniteľné plnenie neuskutočnil, pretože toto uskutočnenie nebolo v priebehu daňovej kontroly zo strany daňového subjektu preukázané. V preskúvanom prípade sa nejednalo iba o hodnotenie správnosti alebo nesprávnosti textu na daňovom doklade, alebo skúmanie splnenia zákonných podmienok pre odpočítanie dane v zmysle zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH, účinného v čase kontrolovaného zdaňovacieho obdobia. Pokiaľ si žalobca ako platiteľ dane z pridanej hodnoty uplatnil nárok na odpočet dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľný obchod bol reálne uskutočnený tak, ako ho deklaroval v daňovom priznaní alebo v zmysle predložených dokladov a to osobou uvedenou na týchto dokladoch, čo žalobca nevedel listinnými dôkazmi preukázať, i keď ho zatťažovalo dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. Žalobca správcovi dane a ani žalovanému nepreukázal svoje tvrdenia týkajúce sa účtovania prác a služieb dodávateľmi STAPRO, s.r.o. a STEP TRADE, s.r.o. Z dôvodu, že práce a služby vrátane dane účtované faktúrami č. 7/2005, 11/2005 a 3/2005 neboli uhradené žalobcom uvedeným dodávateľským spoločnostiam. Krajský súd taktiež uviedol, že sám žalobca v priebehu opakovanej daňovej kontroly potvrdil, že konateľa obchodnej spoločnosti STAPRO, s.r.o. Z. J. nepozná a nie je to tá osoba, ktorej v hotovosti uhradil cenu fakturovaných prác vo faktúrach č. 7/2005 a č. 11/2005. Neobstoí preto námietka žalobcu týkajúca sa nezákonného procesného postupu, pretože správca dane objasnil všetky skutočnosti v súvislosti so splnením podmienok v zmysle § 49 zákona o DPH v nadväznosti na predložené faktúry a listiny zo strany žalobcu. Daňová kontrola bola uskutočnená vyhotovením protokolu bez prejednávania s daňovým subjektom, ktorý neprejavil záujem, resp. nevyužil svoje právo protokol so správcou dane prejsť. Svoj záver vo výroku rozhodnutia správca dane náležite zdôvodnil a podložil dôkazmi zabezpečenými v rámci vykonanej daňovej kontroly a kontrolovaný daňový subjekt výsledky vykonaného dokazovania nespochybnil. Taktiež Žalobca mal dostatočný priestor na zaujatie stanoviska k jednotlivým skutkovým zisteniam správcu dane, mal možnosť vyjadriť sa ku kontrolovaným daňovým dokladom a taktiež byť prítomný pri výsluchu vypočutých svedkov a mal možnosť im klásť otázky a zaujať stanovisko.

Proti rozsudku Krajského súdu v Nitre podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní napadnutý rozsudok zmenil a rozhodnutie žalovaného zo dňa 30. marca 2011 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania. uviedol že správne orgány nedostatočne zistili skutkový stav veci nesprávne právne rozhodli a rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. V čase, keď uskutočňoval obchody so spoločnosťami STAPRO, s.r.o. a STEP TRADE, s.r.o., tieto obchodné spoločnosti existovali a boli zapísané v obchodnom registri, podnikali na základe živnostenského oprávnenia a preto nemal o ich obchodnej činnosti žiadne pochybnosti. Účtovné doklady, ktoré boli uvedenými obchodnými spoločnosťami vystavené, boli vystavené riadne, splňali náležitosti, ktoré vyžadujú predpisy o účtovníctve a boli opatrné pečiatkou konkrétnej spoločnosti a boli podpísané. Žalobca preto po formálnej stránke nemal dôvod, aby faktúry od obchodných partnerov neakceptoval a nemal dôvod nezaraďiť ich do výdavkov vo svojom účtovníctve. Pokiaľ za spoločnosť STAPRO, s.r.o. vystupovala osoba, ktorá sa predstavila ako konateľ Z. J. a v skutočnosti nebola touto osobou, stal sa žalobca obeťou podvodu ak nie je dôvod, aby za trestný čin inej osoby niesol zodpovednosť vo forme sankcií. Rozhodujúcou skutočnosťou je pre žalobcu, či sa montážne práce uvedené na faktúrach spoločnosti STAPRO, s.r.o. uskutočnili alebo nie a túto skutočnosť bol podľa jeho názoru povinný

zistiť správny orgán I. stupňa. Správca dane sa uspokojil s tvrdením Z. J., že podpis na faktúrach nie je jeho, že montážne práce ani prostredníctvom zamestnancov nevykonával, doklady nevystavil a finančnú hotovosť od žalobcu neprevzal a že žalobcu ani nepozná. Napriek tomu sa montážne práce v zmysle faktúr subdodávkou reálne uskutočnili a ich výsledok bolo možné overiť ohliadkou na mieste samom, resp. dopytom u konečného objednávateľa. Uviedol, že boli zrealizované stavebné práce a to strecha na Meštiackom dome v Banskej Štiavnici, vnútorné stavebné práce na SOU Bolečkova a rozsiahle práce v Čremošnom, kde sa postavili nové kúpeľne. Na týchto stavebných prácach súbežne pracovalo niekoľko pracovníkov, ktorých podľa názoru žalobcu poskytla subdodávateľská spoločnosť STAPRO, s.r.o. a na niektorých stavbách sa priebežne uskutočnili kontroly zo stavebných úradov, takže existujú doklady o tom, že k vykonaniu fakturovaných prác skutočne došlo. Tieto skutočnosti však mali zistiť správne orgány.

Čo sa týka spoločnosti STEP TRADE, s.r.o., tu sa žalovaný opätovne uspokojil iba s tvrdením konateľa K. D., že neuskutočňoval žiadne obchodné transakcie, že k podpisu mu boli predkladané faktúry, daňové priznania, účtovné doklady, pričom reálne transakcie uskutočnené neboli. Napriek tomu však K. D. predložil žalobcovi čestné prehlásenie zo dňa 19. júna 2008, ktorého obsah bol v rozpore s jeho tvrdeniami pred správcom dane, pričom v čestnom vyhlásení uviedol, že práce a tovar pre žalobcu vykonával a dodal, finančnú hotovosť tiež prevzal a faktúry priznal a zaevidoval v účtovníctve firmy. Správny orgán však prihliadol iba na jeho výpoveď uskutočnenú pred správcom dane, ktorú si osvojil aj žalovaný a vôbec sa reálne nezaoberali s tvrdením žalobcu, či reálne došlo k dodaniu tovaru a služieb, teda k samotnému zdaniteľnému plneniu. Žalobca preto nesúhlasí s dôvodmi krajského súdu, že správne orgány sa dôsledne riadili procesnými zásadami.

Žalovaný správny orgán vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu iba uviedlo, že sa pridrižiava svojho písomného vyjadrenia k žalobe zo dňa 19. apríla 2012, pretože odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti ako tie, ku ktorým sa žalovaný už vyjadril a uviedlo, že súhlasí s právnym záverom uvedeným v rozsudku Krajského súdu v Nitre.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. a § 214 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk), a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 31. júla 2013 podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá je pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Predmetom súdneho prieskumu v danom prípade bolo posúdenie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného ako odvolacieho orgánu v daňovej veci, ktorý preskúmal dodatočný platobný výmer správca dane, ktorým bol žalobcovi ako platiteľovi dane, vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťroku 2005.

Jednou zo základných zásad daňového konania je v zmysle zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov, zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správca dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne

záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenie daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo daňovej povinnosti daňového subjektu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona o správe daní dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie.

Podľa § 29 ods. 2 zákona o správe daní, správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie a nie je pri tom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní, daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. v platnom znení právo odpočítat daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítat od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ, s výnimkou ods. 3 a 6. Platiteľ môže odpočítat daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 30. marca 2011, ktorým tento potvrdil rozhodnutie - dodatočný platobný výmer Daňového úradu Nitra II. zo dňa 15. októbra 2011, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrtrok 2005.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu preukázané, že správca dane vykonal u žalobcu daňovú kontrolu za príslušné zdaňovacie obdobie zameranú na kontrolu dodržiavania ustanovení zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH, ktorú ukončil protokolom č. 827/320/57175/2010/Hus zo dňa 31. augusta 2010 a bol prerokovaný v zmysle § 15 ods. 10 zákona č. 511/1992 Zb. o čom správca dane spísal úradný záznam dňa 5. októbra 2010. Z predložených dokladov vyplýva, že správca dane vykonal rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého mal za preukázané, že dodávateľské spoločnosti STAPRO, s.r.o. a STEP TRADE, s.r.o., ako dodávateľské spoločnosti nevykonali v prospech žalobcu žiadne stavebné práce, keď tieto skutočnosti mal správca dane nesporne za preukázané preukázané zo svedeckých výpovedí konateľov uvedených dodávateľských spoločností Z. J. /STAPRO, s.r.o./ ako i K. D. /STEP TRADE s.r.o./.

Konatelia uvedených spoločností potvrdili, že nevykonávali predmetné stavebné práce pre žalobcu a vo svojich svedeckých výpovediach jednoznačne uviedli, že predmetné faktúry pre žalobcu nevystavili a

tiež, že žalobcu nepoznajú a o uzavretí zmluvy o obchodnej spolupráci so žalobcom nemali žiadnu vedomosť.

Vzhľadom na uvedené, napriek tomu, že žalobca predložil ako dôkazy predmetné faktúry, ktoré majú vyvrátiť tvrdenie žalovaného, tak správca dane, ako i žalovaný správne vyhodnotili dôkazy predložené žalobcom ako nedôveryhodné, keďže nepreukazujú po obsahovej stránke, že zdaniteľné plnenie sa uskutočnilo osobou uvedenou vo faktúrach.

Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa v konaní vyskytla zásadná právna otázka posúdenia a rozloženia dôkazného bremena medzi daňový subjekt ako platiteľ DPH a správcu dane v prípade, že sú pochybnosti o prijatí zdaniteľného plnenia daňovým subjektom, ako aj pochybnosti v osobe dodávateľa, keď práve dodávateľ v rámci miestneho zisťovania správcovi dane uviedol spochybnené údaje o žalobcom tvrdenom uskutočnenom zdaniteľnom plnení.

Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarcu požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil zákon. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené.

Na základe vyššie uvedených skutočností správca dane svoj záver, že sa zdaniteľné plnenie, ktoré si uplatnil žalobca v daňovom priznaní neuskutočnilo, podložil skutkovými zisteniami s konkrétnym odkazom na vykonané dôkazy a ich obsah, ktoré vyhodnotil a dostatočne zdôvodnil, na základe čoho dospel, podľa názoru najvyššieho súdu, k oprávneným pochybnostiam o neuskutočení zdaniteľných plnení.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že skutkový stav bol nesprávne právne zistený a posúdený, najvyšší súd sa s touto námietkou žalobcu zhodne s názorom súdu prvého stupňa nestotožňuje. V danom prípade nepostačuje, pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry /faktúr/, iba predloženie účtovných dokladov a zmlúv, pretože uskutočnenie zdaniteľného plnenia je potrebné preukázať nielen po formálnej ale aj po obsahovej stránke. K tejto námietke dáva žalobcovi súd do pozornosti, že v zmysle vyššie citovaného ustanovenia zákona o správe daní § 29 ods. 8 je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti, pričom správca dane tieto dôkazy posudzuje. Správca dane, ktorý získa oprávnené pochybnosti o tom, či boli predmetné stavebné práce vykonané, nie je povinný dokazovať ich vykonanie dodávateľskými spoločnosťami, na ktoré poukazoval daňový subjekt, ale daňový subjekt musí vedieť preukázať uskutočnenie zdaniteľného plnenia osobou uvedenou v predkladaných faktúrach, pokiaľ si uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry. Ak daňovník neunesie v tomto zmysle dôkazné bremeno, nemôže byť úspešný v uplatnení nároku na odpočet DPH.

Žalobca ako podnikateľský subjekt má byť dostatočne oboznámený so svojimi povinnosťami daňovníka vo vzťahu k správcovi dane, ktoré vyplývajú z daňových zákonov (plnenie daňových povinností je jedna z podstatných podmienok podnikania). Dá sa preto oprávnene očakávať od daňovníka vedomosť o tom, že má v zmysle daňových predpisov preukázať pri predpokladanej daňovej kontrole, že k zdaniteľnému plneniu skutočne došlo a taktiež musí vedieť preukázať, že kto uvedené stavebné práce skutočne aj reálne vykonal.

V odôvodnení rozhodnutia sa prvostupňový súd vysporiadal so všetkými skutkovými aj právnymi otázkami majúcimi význam pre posúdenie prejednávanej veci. V rozhodnutí uviedol zákonné ustanovenia, na základe ktorých dospel k právnomu záveru a dostatočným spôsobom sa vysporiadal aj s právnou argumentáciou žalobcu.

Najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu nezistil ani takú vadu, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že

napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), nakoľko pri nedostatku žalobných dôvodov pre zrušenie napadnutého rozhodnutia nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a tiež s prihliadnutím na závery obsiahnuté v dôvodoch rozhodnutia odvolacieho súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od právneho názoru krajského súdu v danej veci odchýlil (napr. zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska) a preto v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprináleží.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.